

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 823/24
28.3.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Весна Дамјановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., као правне следбенице сада пок. ББ и сада пок. ВВ, чији је пуномоћник Јована Андрић, адвокат из Београда, ул. Кнеза Милоша број 28/10, против тужене ГГ из ..., чији је пуномоћник Иван Савић, адвокат из Београда, ул. Вукице Митровић број 16, ради исплате, вредност предмета спора 200.000 евра у динарској противвредности, одлучујући о жалби тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 1695/15 од 10.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 28.3.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиле и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 1695/15 од 10.11.2023. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужилци исплати износ од 200.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања са законском затезном каматом почев од 17.6.2015. године до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 936.375,00 динара са законском затезном каматом почев од наступања услова за извршност пресуде до исплате.

Против наведене пресуде тужилца је благовремено изјавила жалбу из свих законских разлога. Трошкове другостепеног поступка је тражила и определила.

Тужена је благовремено одговорила на жалбу. Трошкове другостепеног поступка је тражила и определила.

Испитујући првостепену пресуду у границама прописаним чланом 386 Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" бр.72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 др. закон), Апелациони суд је оценио да је жалба тужиље неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Супротно наводима жалбе тужиље у првостепеном поступку није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 12 ЗПП, с обзиром да је изрека пресуде разумљива, да не противречи сама себи, ни датим разлозима који су дати у погледу свих битних чињеница, а који логично и недвосмислено произлазе из наведених доказа, па пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, ДД (сада покојни) је био брат тужиље, а ванбрачни супруг тужене. Као члан Стамбеном задруге "... " је са том задругом закључио 8.7.1991. године Уговор о међусобним правима и обавезама број 3386, који је за предмет имао изградњу стана у личној својини члана задруге, чију изградњу организује задруга и то једноипособног стана у ... површине 56,58 м², предрачунске вредности уговореног стана 1.471.080,00 динара на дан закључења уговора, односно 26.000,00 динара по 1 м². Стамбена задруга "... " издала је потврду број 4710/08 којом је потврђено да је члан задруге ДД своје обавезе по Уговору о међусобном праву и обавезама број 3386 од 18.7.1991. године измирио у целости, тако да је цена за изградњу једноипособног стана коначна. ДД са Стамбеном задругом "... " 29.4.1998. године закључио је I Анекс број 266 Уговора о међусобним правима и обавезама број 3386 од 18.7.1991. године, којим је у члану 1 констатовано да су се уговорне стране споразумеле да задруга уместо стана описаног у члану 2 уговора, чија изградња није могућа због нерешених имовинско-правних односа, обезбеди члану задруге изградњу другог одговарајућег стана и то једноипособног стана површине 56,58 м². Стамбена задруга "... " је издала потврду број 4663/04101991 да је члан задруге ДД по Уговору од 18.07.1991. године платио стан у ... површине 26,33 м³ до 4.10.1991. године, с обзиром да стан има укупно 56,58 м², те да остаје још 0,25 м² да уплати по цени која буде важила за... у моменту уплате. ДД је пријавио је потраживање Привредном суду у Београду у предмету који се водио против дужника Стамбене задруге "... " и то у укупном износу од 1.471.080,00 динара. Закључком Трговинског суда у Београду Ст-40/2008 од 15.10.2008. године утврђено је потраживање повериоца ДД у износу од 9.861.913,10 динара, те је решењем Привредног суда у Београду о главној деоби Ст бр.1359/2010 од 4.10.2014. године одређен износ за исплату повериоцу ДД од 115.108,00 динара. Решењем Привредног суда у Београду о накнадној деоби број Ст бр.135/10 од 17.09.2014. године одређен је износ за исплату повериоцу ДД од 74.329,00 динара, што укупно износи 189.437,00 динара. За део повериоца који има средства по решењу о главној деоби и накнадној деоби нису исплаћена, између осталих и за ДД у износу од 189.437,00 динара, пренета су – уплаћена, са рачуна стечајног дужника на рачун депозита Привредног суда у Београду по основу решења Привредног суда у Београду Ст 135/2010 од 14.11.2014. године. ДД је, као купац, са ЂЂ из ..., као продавцем, закључио и пред Првим општинским судом у Београду оверио под Ов бр.3772/1996 дана 8.11.1996. године Уговор о купопродаји једноипособног стана површине 38 м², стан број 19 на IV спрату у згради број ... у ул. ... за уговорену цену од 125.400,00 динара, при чему је уговору у члану 4 констатовано да је потписом уговора

купопродајна цена у целости исплаћена.

Тужена ГГ је, као купац, са ЕЕ, као продавцем, закључила је и пред Другим општинским судом у Београду оверила под Ов бр.2314/96 од 2.9.1996. године Уговор о купопродаји стана и то једноснобног стана у ..., ул. ..., укупне површине 37 м² за купопродајну цену од 129.000,00 динара. Тужена, као купац са ЕЕ, као продавцем, закључила је и пред Другим општинским судом у Београду оверила под Ов бр.11390/96 15.10.1996. године Анекс уговора о купопродаји стана, којим, између осталог, продавац признаје да је дана 15.10.1996. године примио целокупну купопродајну цену

ДД код “Комерцијалне банке” ад Београд поседовао је девизни рачун број ... на коме је на дан израде дописа 25.10.2019. године 49.995,45 еур, девизни платни рачун бр... на ком је 54.633,98 еур, девизна орочена штедња на 6 месеци број партије ... на ком је износ од 40.250,90 еур и девизна орочена штедња на 6 месеци број партије ... на ком је 12.573,09 еур и то је стање на дан израде дописа од 25.10.2019. године. ДД код “Raiffeisen bank” ад поседовао је девизни депозит ... са стањем на дан 28.10.2019. године у износу од 12.012,01 еур и девизни рачун ... са стањем на дан 28.10.2019. године 7,03 еур. Сада пок.ДД код “Banka Intesa” поседовао је рачун по партији ... са стањем на дан 4.7.2019. године 13.217,41 еур. а код “Еуро bank” ад поседовао јерачун партије ... са стањем на дан 26.11.2019. године 103.353 еур.

Неправноснажном пресудом Првог основног суда у Београду усвојен је тужбени захтев тужиле ГГ и утврђено је да је по основу стицања у ванбрачној заједници са сада покојним ДД, сувласник 1/2 новчаних средстава на штедним књижицама и рачунима који се воде на име сада покојног ДД.

Решењем Првог основног суда у Београду К бр.767/17 од 18.7.2019. године обустављен је кривични поступак против окривљене АА због продуженог кривичног дела лажно пријављивање по оптужном предлогу Првог ОЈТ у Београду Кт бр.4414/15 од 18.5.2017. године, због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења, а према наведеном оптужном акту подигнут је оптужни предлог против АА због постојања оправдане сумње да је у периоду од 18.12.2012. до 15.5.2013. године у два наврата у Београду у просторијама Првог ОЈТ пријавила ГГ да је учинила кривично дело тешко убиство и кривично дело тешка крађа.

ДД и тужена су се упознали 1993. године, када је она по препоруци колеге из ... дошла код ДД у стан, где је он држао часове ... студентима Техничког факултета за пријемни. Био му је потребан неко ко држи часове ..., јер се у то време на факултетима Техничких наука на пријемном полагали математика и физика. Период када је тужена дошла било је негде у мају тако да је била завршна фаза припрема. Часове је држао свако у свом стану, сарадња се огледала у томе што би ДД туженој своје студенте слао да им држи ..., а касније и ..., а она је њему слала своје студенте којима су били потребни часови ... Часове су обоје наплаћивали у прво време 5 немачких марака двочас, а касније је цена била 10 марака, а када су прешли на евре, цена је износила 10 евра двочас. У међувремену су постали емотивни партнери у јесен 1993. године, све док нису засновали заједницу живота 1997. године, свако је држао часове у свом стану и обоје су имали толико часова и зарадили су толико да су решили стамбено питање и то свако своје. Отац тужене је продао имање почетком 1996. године и дао јој је 40.000

немачких марака, док је заједно са уштеђевином родитеља имала 11.000 немачких марака и од тог новца је купила стан на ...у ... Што се тиче ДД, он је пре него што су се упознали, имао један крах и покушао да се од тога опорави. 1991. године је Стамбеној задрузи “...” уплатио износ од 128.000 немачких марака, ради изградње стана у .... До изградње тог стана није дошло, те је због стреса имао великих здравствених проблема, установљен му карцином бешике, те када га је тужена упознала још увек је био под терапијом. Новац који је платио Стамбеној задрузи је новац од његове уштеђевине, а део новца је њему био заробљен у старој девизној штедњи. ДД је јако пуно радио, он је 1991. године изнајмио просторије месне заједнице, ту је месецима држао часове. До маја 1994. године ДД је био на терапији, једном месечно је примао bsg вакцину, што је било јако бурно за њега, па сваког месеца по недељу дана није могао да ради, али се полако опорављао. Пошто се стан који је изнајмљивао налазио у ул. ... на јако доброј локацији у односу на техничке факултете, дошао је на идеју да откупи тај стан. Заједно су написали писмо госпођи која је била власник стана, који је био у откупу 1995. године и она је пристала да договоре неку пристојну цену да јој откупе стан да се њој исплати одређени износ. 1995. године је плаћено око 15.400,00 динара, док је до новембра 1996. године требало исплатити 34.000 немачких марака. Тај период је за ДД био јако тежак, он је сваки зарађени динар остављао за ту исплату. У то време је одбранио и магистарску тезу. Тужена му је повремено доносила храну, а када је 1996. године требало да преда новац адвокату, кога је власница стана одредила, новац је однео у апоенима од 5 и 10 немачких марака у једном коферу и рекао је да се адвокат страшно наљутио због тога што је морао тако ситан новац да броји. Наставили су да држе часове, с тим што је тужена имала здравствени проблем са кичмом крајем 1996. и почетком 1997. године, када је њена мајка била код ње, долазио је и ДД, тада су већ планирали да почну заједнички живот. Међутим, отац јој се у пролеће 1997. године разболео у јуну месецу је и преминуо. Њени родитељи су имали велико домаћинство, имали су стоку и летину. Домаћинство више није имао ко да одржава, па су мајка и она све распродале, што се тиче стоке, летине, дрва, а земљу су дале под закуп, на који начин су оствариле износ од 7.000 – 8.000 немачких марака, од чега је тужена узела 4.000 немачких марака и понела са собом. Тај новац је донела када је засновала заједницу са ДД у његовом стану у новембру 1997. године. ДД тада у стану није имао апсолутно никаквог новца. Много су радили и закључно са 2002. годином су уштедели 180.000 немачких марака, што је по увођењу валуте евро било око 93.000 евра. Тај новац су одлучили да ставе на штедњу у банку, што су и учинили, односно новац су ставили на штедњу у “Комерцијалну банку”, “Делта банку” и “Raiffeisen banku”. Новац на штедњу су први пут дали 2001. године, а обоје су били врло неповерљиви, па су из тог разлога новац подизали и премештали у друге банке. Пошто је тужена све време била стално запослена, примала је плату преко рачуна и од тог новца су плаћали животне режије. ДД је у то време држао само приватне часове, што је и она радила мимо свог посла, па су сав новац од приватних часова давали на штедњу. Нико није знао за њихову штедњу, чак ни његови родитељи, ни њена мајка. У периоду 2003-2005 године ДД је прихватио посао на одређено време у ... са 1/3 фондом часова, јер је рачунао да ће временом добити пун фонд часова, због тога више није могао да држи часове студентима у пуном обиму. У ... је радио само годину дана и то са малим фондом часова. У то време су се мало осећали сигураније, па су опремили стан са намештајем и другим покућством, зашта су потрошили одређену суму новца, купили су два “Sony” телевизора, један за ДД родитеље и један за њих. Туженој је 2005. године преминула мајка, што је за њу био тежак период, а затим се прешло на Болоња систем

студирања, што се одразило на њихов посао у том смислу што је студентима требало мање часова, тако да су у периоду 2003-2005 године уштедели 33.000 евра, што је било знатно мање од претходног периода. Тужиља је током лета 2002. и 2003. године заједно са њим држала часове из рачуноводства. Када се тужиља развела од првог супруга, ДД и тужена су се договорили да јој финансијски помогну, тако што ће на њен рачун уплатити 9.000 евра са штедне коју су имали. Тада његова породица сазнаје за штедњу и почиње да се врши притисак на ДД, зато што није сав новац на његовим рачунима, већ и на рачунима тужене. Тада је подигла новац са својих рачуна и предала ДД, који је новац уплатио на своје рачуне, а то је урадила јер је имала бескрајно поверење у њега. Они су живели до краја у складу. ДД је 2004. године од Службе за запошљавање добио понуду за бизнис план и да би се испунила та понуда, било је неопходно да имају одвојен пословни простор од животног простора. Пошто ДД није имао стаж, а због деведесетих година су се плашили колика ће бити њена пензија, штедња је требала да им служи као гаранција неких прихода када остаре и када не буду могли више да раде. Новац са штедне нису подизали, осим што је ДД тај новац премештао са једне на другу књижицу. На крају су одлучили да покушају са групним часовима које су организовали у стану на ..., групе су биле од по 4 студента међутим, те часове су држали само у јануарском и фебруарском испитном року, па су се вратили на индивидуалне часове у стану где су живели. Стан на ... су издали на јесен 2006. године, издавали су га 3 године за месечну закупнину од 240 евра. Тај новац су додавали на штедњу. Живели су од њене плате, као и од накнаде за часове и то само оне које су им студенти плаћали у динарима, док су евре од часова, с тим да је највећи број студената часове плаћао у еврима, такође издвајали за штедњу и трудили се да евре никада не мењају, с тим да су некада били у ситуацији да морају да их промене. Најтежа година је била 2007. година, када су се разболели ДД родитељи, који су већ били у позним годинама. Тужиља је тада била у другом браку, па су се сво четворо организовали око бриге и неге родитеља, а те године се разболео и ДД, почело је са упалом бешике, што их је највише уплашило, а затим је дошло до крварења из црева, да би му констатовали депресију и дијабетес тип 2. ДД није могао ноћу да спава, те исте године на глави му се појавио младеж, за који је установљено да је малигни меланом. ДД није ишао на хемотерапије, али је ишао на сталне провере. Због промене закона на бироу му нису оверили књижицу, па је књижицу добио преко тужене, пошто су у упутству радника са бироа доставили ДД писану изјаву и изјаву два сведока. У то време њихов живот се потпуно променио, били су концентрисани на здравље и много су мање радили. Њихова последња уплата на штедњу била је на јесен 2008. године, то је било ко 27.000 евра. Већину прегледа и лекова су плаћали, нису могли да чекају преко дома здравља, неке од тих нису могли да добију преко здравственог осигурања, тако да су имали трошкове у вези са ДД лечењем. ДД је било боље, опоравио се, али је ишао на сталне озбиљне контроле, смањили су обим посла, после свега, како би избегли стрес, који је окидач за све. Од 2009. године водили су рачуна и даље су радили у мањем капацитету, јер давање часова не подразумева само да се одржи одређени час, већ укључује припрему, пријем студената на консултације, што нису наплаћивали, а имали су два пута недељно и састанке са родитељима. У овом периоду се и тужена разболела, дијагностикован јој је глауком, па је морала да смањи посао, а такође и ДД родитељи су били лошијег здравственог стања, па су често одлазили тамо. ДД се комшијама који су помагали његовим родитељима реванширао, тако што је њиховом сину и ћерки држао бесплатне часове, па је с тог разлога чешће тамо одлазио, што је све утицало да заједно држе мањи број часова. Све се ово дешавало 2009. и 2010. године и почетком 2011. године,

док се ДД није разболео. 2011. године поново је ДД дијагностикован младеж на грудима који је крварио, хируршки је одстрањен, али се установило да је малигни меланом, после чега је уследила у мају друга операција. После ове операције налаз је био добар до јесени, када су му у октобру 2011. године букнуле лимфне жлезде и то баш када је био родитељима у посети. Након тога су одмах отишли у болницу, после прегледа ДД је хоспитализован, оперисан је 20. октобра. ДД је у новембру добио температуру, након чега је хоспитализован и примио је интензивне хемотерапије. Требало је две недеље да буде код куће до наредне терапије, али је 25.12.2011. године преминуо. Тужена је целокупну опрему за његову сахрану, као и превоз до ..., где је сахрањен по жељи родитеља, лично платила. У тренутку када је ДД преминуо на њиховим рачунима који су се водили на његово име било је 154.000 евра, а сада је то и више због камата, а неки новац је био и орочен. У кући је било око 8.000 евра, тај новац и даље чува, тај новац је пријављен 22.01.2013. године у СУП Палилула, када је испитивана по пријави тужиље. Тај новац није сакрила, већ тај новац представља њихову заједничку имовину. Нису раздвајали његов и њен новац, увек су имали по неколико хиљада евра у кући због здравствених разлога. Тужена је имала и приход новца од учествовања у изради планова и програма преко Министарства просвете, последња реформа је била 2009, 2010. и 2011. године и у том периоду је примила око 120.000,00 динара укупно.

Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио изведеним доказима, које је правилно оценио применом члана 8 ЗПП.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио правило о терету доказивања из члана 231 ЗПП, налазећи да тужбени захтев тужиље није основан. Наиме, с обзиром на то да је тужена оспорила тужбени захтев у целости, како у погледу основа, тако и у погледу висине, тужиља није доказала да је заоставштина на коју би имала право да претендује чини новчани износ од 200.000 евра, а терет доказивања те чињенице је био на тужиљи. Наведена чињеница осим што није поткрепљена било којим писаним доказима, није утврђена ни исказима саслушаних странака и сведока. Када се узме у обзир уштеђевина коју је сада покојни ДД након смрти имао на рачунима различитих банака, све околности о којима се тужиља изјашњавала, а које се тичу бројних приватних часова које је њен брат држао, припремне наставе и цене тих часова, што у највећем делу није ни било спорно, нису околности на основу којих је било могуће извести закључак о томе да је након смрти сада покојног ДД тужена из стана у коме су становали изнела износ од 200.000 евра, односно својим исказом тужена није доказала да је тај новчани износ постојао.

Неосновани су жалбени наводи тужиље да је првостепени суд своју одлуку да одбије тужбени захтев засновао готово искључиво на исказу једне парничне странке-тужене, иако је тужена као парнична странка директно заинтересована за исход ове парнице, па је њен исказ по природи ствари пристрасан. Наиме, закључак о томе какав је био однос тужене и сада покојног ДД, првостепени суд је извео и на основу оцене исказа сведока ЖЖ и ЗЗ, којим исказима је поклонио веру, имајући у виду да су ове сведокиње пријатељице тужене, које су се са туженом и сада покојним ДД породично дружиле и биле у пријатељским односима, да су оне до детаља искрено и убедљиво објасниле какав је био однос тужене и сада покојног ДД, на који начин су живели и

радили, какве су им биле навике и како су проводили слободно време. Првостепени суд је ценио и исказе сведока ИИ и ЈЈ, који јесу потврдили да је сада покојни ДД држао приватне часове и припрему студената за факултете, те да је то био начин на који је зарађивао, али наведени сведоци нису могли да се изјасне о томе колико је на тај начин зарађивао, нити су имали сазнања о његовим финансијама. Такође, првостепени суд је ценио и исказ сведока КК, који је прихватио у делу који се тиче тога да је њен ујак, сада покојни ДД, држао приватне часове студентима и припремну наставу за пријемни испит за факултете, као и да је њу припремао за пријемни испит за факултет, али у преосталом делу који се тиче тога колико је часова држао у периоду 2009, 2010. и 2011. године, какав је био његов однос са туженом, те ко је водио рачуна о њиховом домаћинству, првостепени суд је оценио као неискрен, нелогичан и срачунат на постизање успеха тужиле (мајке сведока) у спору. Из свега наведеног, неосновани су жалбени наводи тужиле да је исказ тужене у супротности са исказом већине саслушаних сведока, па да је и контрадикторан сам себи.

Неосновани су жалбени наводи тужиле да се из сведочење сведока ИИ може закључити да је покојни ДД интензивно држао часове током 2009. године, што је супротно исказу тужене, која је тврдила да је у том периоду ДД радио мањим капацитетом, наводећи за то детаљне разлоге. Наиме, првостепени суд је правилно примени одредбу члана 8 ЗПП-а те дао разлоге зашто је неким исказима поклонио веру, а зашто неким није, те прихватио исказ тужене оценивши га као искрен, објективан, доследан, те поткрепљен писаним доказима о новчаним средствима које су зарађивали и чували на рачунима у различитим банкама, јер је тужена веома детаљно објаснила како је текао њихов заједнички живот, колико су заједно радили, шта је био њихов мотив да штеде, те на који начин се сада покојни ДД лечио, како су то лечење финансирани, све до тренутка његове смрти.

Неосновани су жалбени наводи тужиле да је првостепени суд занемарио чињеницу да уплата на штедној књижици није било након 2008. године, те да је зато у потпуности логично да је покојни ДД након 2008. године новац од држања приватних часова држао у стану, па да не стоји тврдња првостепеног суда да тужиле није доказала да је у стану постојао новчани износ од 200.000 еура.

Ово јер се, и у ситуацији да је покојни ДД последње 3 године свог живота држао часове сваке недеље, рачунајући и дане викенда, тако што би сваког дана држао по 8 часова, колико иначе траје радно време, за цену часа од 10 еура, не би могло доћи до износа од 200.000 еура.

Неосновани су жалбени наводи тужиле да првостепени суд занемарује признање тужене да је из стана изнела 8.000 евра, који износ није предмет другог спора, већ управо овог спора, те на тај начин има признање дела тужбеног захтева. Наиме, у поднеску тужене од 3.7.2020. године, тужена је навела да уколико тужиле износ од 8.000 евра потражује као својину покојног ДД, тужена признаје да 1/2 износа од 8.000 евра, односно 4.000 евра, представља заоставштину покојног ДД и спремна је да износ од 4.000 евра одмах исплати туженој. На рочишту за главну расправу 7.7.2019. године пуномоћник тужене изјавио је да је тужена спремна да тужиле, као законском наследнику свог брата покојног ДД, исплати одмах 4.000 евра на рачун који би тужиле доставила, с тим да је потребно да се тужиле изјасни да ли је тих 8.000 евра ушло у

тражени износ од 200.000 евра, колико се тужбом тражи, након чега је пуномоћник тужиле изјавио да 200.000 евра представља посебну имовину сада покојног ДД, а да је износ од 8.000 евра поменут само како би се указало да тужена у различитим судским поступцима мења своје исказе, а о чему су достављени записници који су у списима предмета. Након тога је приликом саслушања тужиле изјавила да не жели да узме поменутих 4.000 евра, јер то није њен новац од алиментације. Стога како се тужена није изјаснила да потражује и 4.000 евра који износи половину од пронађених 8.000 евра, првостепени суд правилно није овај износ досудио тужиле.

Неосновани су жалбени наводи тужиле да је првостепени суд без основа одбио да изведе писане доказе приложене уз поднесак од 8.2.2022. године уз образложење да тужиле исте није предложила на припремном рочишту, док је тужиле детаљно објаснила због чега ове доказе није могла раније да изнесе у смислу одредбе члана 314 ЗПП. Наиме, међу наведеним доказима налази се и писмено од 31.3.2007. године састављено од стране покојног ДД из кога се јасно може утврдити износ готовог новца који је ДД држао у стану и то један део у старом фрижидеру, један део у лонцу, један део у коферу. Наиме, тужена је навела да наведени доказ није могла изнети раније, односно на припремном рочишту, имајући у виду да је предметно писмено пронашла случајно, недавно, срећујући породичну кућу њених и ДД родитеља у ..., где се налази део ДД литературе, коју је користио за спремање приватних часова и припремне наставе. Наиме, тужиле је била преклудирана у достављању нових доказа, јер је у ову парницу ступила на место првобитно означених тужилаца ББ и ВВ (њених родитеља), који су преминули током поступка, након одржаног припремног рочишта. Стога је тужиле преузела парницу у стању у коме се налазила у моменту смрти претходних тужилаца. Како претходни тужиоци наведено писмено нису приложили, нити се на исто позивали, а писмено се налазило у њиховој кући, то је тужиле преклудирана у могућности предлагања овог доказа. Међутим, и да је овај доказ прихваћен, на основу њега се није могло утврдити колика је посебна имовина покојног ДД била коју је чувао у свом стану, а коју је тужена присвојила. Ово посебно имајући у виду да се на том попису не налази и износ од 1.680 евра, које му је она дала на чување, као алиментацију коју је добила од бившег супруга.

Како је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд правилно применио материјално право и за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге, које, као правилне, прихвата и овај суд, као другостепени, на основу овлашћења из члана 396 став 2 ЗПП пресуда се детаљно не образлаже.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе тужиле, али их посебно не образлаже, јер налази да нису од утицаја на доношење другачије одлуке на основу овлашћења из члана 396 став 1 ЗПП.

С обзиром на исход спора и постигнути успех странака, потврђена је и одлука о трошковима поступка, садржана у ставу другом изреке ожалбене пресуде, који су туженој досуђени и одмерени правилном применом одредбе чланова 150, 153, 154, 162 и 163 ЗПП, као и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката важећих у време доношења одлуке, те Таксене тарифе, као саставног дела Закона о судским таксама, важеће у време таксене обавезе.

Са свега изложеног, применом одредбе члана 390 и 401 тачка 2 ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке пресуде.

Како тужила није успела са жалбом, а одговор на жалбу није нужан трошак, о трошковима другостепеног поступка одлучено је као у ставу другом изреке на основу члана 165 у вези са чланом 153 и 154 ЗПП-а.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић